

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžr/17/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013200494
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2015
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200494.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcov: 1/ J. V., bytom Z. XX, I. a 2/ H. V., bytom P. Z. P. XXX/X, P., obaja zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. SIDOR, s.r.o., so sídlom Zdravotnícka 4373/6, Poprad, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, (predtým Správa katastra Banská Bystrica), so sídlom Námestie Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, za účasti: Q. J., bytom L. X, X. X., zastúpenej Lexpert, s.r.o., so sídlom Robotnícka 6, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. Vö-7/2013-5 zo dňa 02. apríla 2013, na odvolanie účastníčky konania proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/65/2013-97 zo dňa 13. novembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/65/2013-97 zo dňa 13. novembra 2013, p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcom 1. a 2. náhradu trov konania v sume 165,84 € k rukám ich právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. Vö-7/2013-5 zo dňa 02. apríla 2013, ako aj prvostupňové rozhodnutie bývalej Správy katastra Banská Bystrica č. V 5724/2009 zo dňa 25. januára 2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Preskúmaným rozhodnutím č. Vö-7/2013-5 zo dňa 02. apríla 2013 žalovaný ako odvolací orgán odvolanie žalobcov 1. a 2. zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie bývalej Správy katastra Banská Bystrica č. V 5724/2009 zo dňa 25.

januára 2013, ktorým táto zastavila konanie o povolení vkladu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností zo zmluvy uzavretej dňa 22. októbra 2009 medzi Q. J. ako predávajúcou a J. V. a H. V. ako kupujúcimi, vedené na správe katastra pod sp. zn. V 5724/2009 v zmysle § 31b písm. f/ zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“).

Krajský súd dospel k záveru, že postupom a napadnutým rozhodnutím došlo k ukráteniu na právach žalobcov, keď správny orgán zastavil vkladové konanie na základe predloženej kúpnej zmluvy, pričom dôvodom zastavenia bolo neodstránenie vytýkaných nedostatkov účastníkmi zmluvy, ktoré však v zmysle záveru súdu prvého stupňa vzhľadom na okolnosti predmetnej veci nebolo možné splniť.

Konštatoval, že z rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa č. V 5724/2009 zo dňa 17. decembra 2012 vyplýva, že tento prerušil konanie a vyzval účastníkov kúpnej zmluvy, aby doložili vyhlásenie správcu bytového domu, ako aj zosúladiли skutočnosť, že kupujúci uzavreli manželstvo s ich vôľou prejavenu v kúpnej zmluve. Zároveň vyzval predávajúcu zdôvodniť ňou tvrdené porušenie článku IX. odsek 4 a 5 kúpnej zmluvy. Účastníkov vo výzve upozornil, že ak nedostatky nebudú odstránené v lehote 20 dní (napriek skutočnosti, že konanie prerušil na dobu 15 dní), vkladové konanie zastaví. Ďalej vyslovil, že z obsahu administratívneho spisu a z vyjadrení účastníkov konania je zrejmé, že správny orgán mal vedomosť o tom, že predávajúca odmieta akúkoľvek súčinnosť. Uvedené vyplývalo najmä z listu zo dňa 10. decembra 2012 o výsledku prešetrovania nečinnosti správy katastra. Za dôvodný teda označil predpoklad, že predávajúca si nespĺní svoju povinnosť doložiť vyhlásenie správcu bytového domu podľa § 5 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Mal za zrejmé, že predmetné vyhlásenie správcu bytového domu vyhotoví iba na žiadosť aktuálneho vlastníka bytu. Preto ak za daného stavu správny orgán trval na predložení vyhlásenia od účastníkov zmluvy, hoci bolo zrejmé, že pre neochotu predávajúcej a z dôvodu nemožnosti zabezpečiť takéto vyhlásenie žalobcami, išlo o nespĺniteľnú výzvu na odstránenie nedostatkov zmluvy. Za daného stavu sa stotožnil so žalobnou námietkou, že vzhľadom na okolnosti danej veci mal správny orgán vyžiadať vyhlásenie od správcu sám, a to v súlade s § 32 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v rámci zisťovania podkladov pre rozhodnutie.

Stotožnil sa s tvrdením žalobcov, že požiadavka správneho orgánu, aby účastníci kúpnej zmluvy zosúladiли nadobúdanie vlastníckeho práva kupujúcimi do režimu bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) aj v samotnej kúpnej zmluve, v ktorej kupujúci prejavujú vôľu nadobudnúť byt do podielového spoluvlastníctva, je nezrozumiteľná, nevyplýva z nej, akým spôsobom mali účastníci tento nedostatok, resp. namietaný rozpor odstrániť. Vyslovil, že na to, aby bolo možné považovať požiadavku za zákonne korektnú, nespĺnenie ktorej by vyústilo do zastavenia vkladového konania, by musela byť formulovaná tak, že správny orgán by počítal s odmietnutím poskytnutej súčinnosti predávajúcou, pretože táto skutočnosť mu pri zadávaní požiadavky bola známa. Uviedol, že je zrejmé, že s prihliadnutím na okolnosti veci, je objektívne nemožné odstrániť nedostatok dodatkom ku kúpnej zmluve alebo doložkou o oprave. Doplnil, že na to, aby mohla byť uložená povinnosť splnená, navyše pod následkom zastavenia konania pre jej nespĺnenie, je potrebné túto povinnosť konkretizovať. Zdôraznil, že zastavenie konania by bolo možné akceptovať len v prípade preukázania nespĺnenia konkrétnej povinnosti, čo v prípade požiadavky zosúladenia nadobúdania vlastníckeho práva kupujúcimi do režimu BSM, vzhľadom na to, že uzavreli manželstvo po uzavretí zmluvy pred jej zavkladovaním, nie je splnené. Za daného stavu pokladal súd prvého stupňa za nadbytočné poukazovanie na právny režim BSM, jeho vznik, zákonné možnosti zúženia alebo rozšírenia zákonom určeného rozsahu BSM, ako aj poukazovanie na to, že nie je vylúčené, že do BSM nemusí patriť ani majetok, ktorý síce nadobudli manželia za trvania manželstva, avšak na jeho kúpu použijú prostriedky patriace do výlučného vlastníctva každého z manželov, ktoré nadobudli pred uzavretím manželstva, resp. z dedičstva a pod. Nezákonnosť rozhodnutia o zastavení vkladového konania vo vzťahu k tejto požiadavke krajský súd odôvodnil nesprávnym postupom a rozhodnutím o prerušení konania, v ktorom správny orgán neuviedol konkrétnu povinnosť a spôsob, akým majú tvrdený nedostatok (za predpokladu, že by tento vôbec nedostatkom bol) odstrániť.

Rovnako sa v plnom rozsahu stotožnil aj so žalobnou námietkou o nesprávnom zastavení konania, z dôvodu pasívneho postoja predávajúcej, ktorá bola v uznesení o prerušení konania vyzvaná odstrániť nedostatok tým, že preukáže skutočnosť, akým spôsobom mal byť porušený článok IX. ods. 4 a 5 kúpnej zmluvy, nakoľko katastrálny zákon v § 31b ods. 1 taxatívnym spôsobom vymenúva, čo môže byť zákonným dôvodom na zastavenie konania. Ďalej uviedol, že žalobcovia správne poukázali na to, že ak mal správny orgán pochybnosti o platnosti zmluvy, mal predávajúcu vyzvať, aby v stanovenej lehote podala na súde návrh o neplatnosť kúpnej zmluvy a katastrálne konanie mal podľa § 31a písm. a/ katastrálneho zákona prerušiť.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote účastníčka konania prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, v ktorom žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu žalobcov zamietne v celom rozsahu a uloží im povinnosť nahradiť jej trovy konania. Namietala, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd pri ňom nedostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Krajskému súdu vyčítala, že sa nezaoberal jej argumentáciou a neskúmal vecnú správnosť rozhodnutia žalovaného, v dôsledku čoho porušil jej právo na súdnu ochranu. Ďalej namietala, že sa mal zaoberať tým, či došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi žalobcami a účastníčkou konania, resp. ak k uzatvoreniu kúpnej zmluvy došlo, tak či nedošlo k jej zániku v dôsledku odstúpenia od zmluvy zo strany žalobcov. Uviedla, že ak súd prvého stupňa nepovažoval vykonané dokazovanie správnych orgánov za dostatočné, mal opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom a prípadne vykonať aj nové dôkazy v zmysle § 250i ods. 1, 2 O.s.p. Mala za to, že takýmto postupom mala byť naplnená požiadavka na zabezpečenie plnej jurisdikcie súdu pri kontrole rozhodovania správneho orgánu vyplývajúca z aplikácie čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Európskym súdom pre ľudské práva. Následne doplnila, že ak aj konanie predchádzajúce rozhodnutiu žalovaného vykazovalo nejaké formálne vady, tieto nemohli ovplyvniť práva a postavenie žalobcov, nakoľko uvedené konanie bolo vedené na základe kúpnej zmluvy, ktorá ani nebola uzatvorená. Poukázala na judikaturu (k tomu bližšie napr. R 122/2013), v zmysle ktorej rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili sa formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. V závere odvolania zdôraznila, že ako základnú otázku mal súd vyriešiť predovšetkým to, či vôbec došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy a takúto svoju úvahu náležite zdôvodniť.

Žalobcovia prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Zároveň žiadali priznanie náhrady trov konania vo výške 165,84 €. Vyjadrili sa, že napadnuté rozhodnutie pokladajú za vecne správne, spĺňajúce všetky kritériá riadneho odôvodnenia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolacie námietky označili za neopodstatnené a neodôvodnené v súlade s § 205 ods. 1 O.s.p. Zároveň vyčítali účastníčke konania, že konkrétne neuviedla, v čom je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci, a ktoré skutkové zistenia súdu prvého stupňa považuje za nesprávne. Uviedli, že ak dôvodom prerušenia konania a následne jeho zastavenia neboli správnym orgánom v napadnutých rozhodnutiach vytýkané nedostatky, spočívajúce v tom, že kúpna zmluva nevznikla, resp. zanikla, tak krajský súd nemal žiaden vecný dôvod zaoberať sa, či už zánikom právneho úkonu na základe odstúpenia od kúpnej zmluvy, ale ani otázkou toho, či kúpna zmluva vôbec vznikla. Preto mali za to, že nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa vysporiadať sa s otázkou vzniku alebo zániku právneho úkonu, keďže žiadne pochybnosti o tom z napadnutého rozhodnutia žalovaného a z rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa nevyplývali. Vo vzťahu k tvrdeniu účastníčky konania, že disponuje vyhotovením kúpnej zmluvy, na ktorej nie sú podpisy žalobcov, uviedli, že táto skutočnosť automaticky neznamená, že k uzavretiu kúpnej zmluvy nedošlo. Následne zdôraznili, že prílohou návrhu na vklad boli kúpne zmluvy v potrebnom počte vyhotovení, ktoré sú podpísané tak predávajúcou, ako aj kupujúcimi, čo vyplýva z obsahu administratívneho spisu, teda nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že k uzavretiu kúpnej zmluvy nedošlo postupom podľa § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedli, že súd v tejto veci nepreskúmal rozhodnutie správneho orgánu, ktorým by tento rozhodoval podľa osobitného zákona o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných vzťahov, preto nie je na mieste postup podľa § 250i ods. 2 O.s.p., ktorým je upravená tzv. plná jurisdikcia. V tomto prípade bolo napadnuté rozhodnutie vydané v katastrálnom konaní, ktoré je nesporovým konaním o zápise práv k

nehnuteľnostiam vkladom, v ktorom správny orgán len preskúmava zmluvu z hľadísk uvedených v § 31 katastrálneho zákona a úplnosť návrhu na vklad a pritom prihliada na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu. S ohľadom na uvedené mali za to, že súd prvého stupňa postupoval v súlade so zásadami súdneho prieskumu a nebol povinný opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, nakoľko pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav v čase vydania napadnutého rozhodnutia, z ktorého súd pri preskúmaní rozhodnutia vychádza. Poznamenali, že správny orgán nevykonal žiadne dôkazy, hoci boli navrhované, preto ani súd nemohol vo veci opätovne vykonať dôkazy. Ďalej uviedli, že účastníčka konania nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie, len na svoju obhajobu v konaní pred súdom tvrdila, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. Taktiež sa vyjadrili, že krajský súd pri preskúmaní zákonnosti postupu správneho orgánu pred vydaním napadnutého rozhodnutia o zastavení konania a rozhodnutia o prerušení konania, ktoré uvedenému rozhodnutiu predchádzalo, sa zaoberal aj vecnou správnosťou oboch rozhodnutí, t.j. tým, či boli splnené podmienky na prerušenie konania a následne na zastavenie konania. Dodali, že zistená vecná nesprávnosť sa premietla do záveru súdu prvého stupňa, že postupom správneho orgánu a napadnutým rozhodnutím došlo k ukráteniu na právach žalobcov, keď správny orgán zastavil vkladové konanie, hoci vytýkané nedostatky a požiadavky na ich odstránenie boli, vzhľadom na okolnosti predmetnej veci, nesplniteľnými.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súhlasí s návrhom odvolateľky, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd žalobu zamietne a tým potvrdí rozhodnutie správneho orgánu. Uviedol, že odvolateľka správne tvrdí, že súd sa nezaoberal úvahou o tom, či došlo alebo nedošlo k uzatvoreniu zmluvy práve z pohľadu zákonnosti vydania správneho rozhodnutia. Mal za to, že z rozsudku možno vyvodíť, že ju považoval za uzavretú a ďalej vychádzal len z posúdenia procesného rozhodnutia správneho orgánu, ktorý vkladové konanie zastavil pre neodstránenie nedostatkov po prerušení vkladového konania. Podľa žalovaného boli vytknuté nedostatky správnym orgánom vo vkladovom konaní svojou povahou odstrániteľné a bolo len na rozhodnutí a správaní samotných účastníkov, či ich odstránia alebo nie. Zdôraznil, že súd v otázke posúdenia platnosti zmluvy len prihliadol na názor žalobcu, avšak sám nezaujal svoje stanovisko ako mal správny orgán konať s uvedením konkrétneho ustanovenia katastrálneho zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu účastníčky konania nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. novembra 2015 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. Vo-7/2013-5 zo dňa 02. apríla 2013, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. V 5724/2009 zo dňa 25. januára 2013 a vec bola žalovanému vrátená na ďalšie konanie, a to z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. po tom, čo krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutím č. Vo-7/2013-5 zo dňa 02. apríla 2013 žalovaný ako odvolací orgán odvolanie žalobcov 1. a 2. zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie bývalej Správy katastra Banská Bystrica č. V 5724/2009 zo dňa 25. januára 2013, ktorým tento zastavil konanie o povolení vkladu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností zo zmluvy uzavretej dňa 22. októbra 2009 medzi Q. J. ako predávajúcou a J. V. a H. V. ako kupujúcimi, vedené na správe katastra pod sp. zn. V 5724/2009 v zmysle § 31b písm. f/ katastrálneho zákona.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k

napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 v spoj. s 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd zdôrazňuje, že získavanie podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní je často krát potrebné realizovať v súčinnosti s inými orgánmi štátu, prípadne právnickými a fyzickými osobami. Táto skutočnosť je dôvodom, pre ktorý zákon týmto subjektom zakotvuje povinnosť súčinnosti pri získavaní potrebných informácií a podkladov. Dodáva, že zákonodarca zakotvil túto zákonnú povinnosť s cieľom pomôcť príslušnému správnomu orgánu pri zisťovaní skutočného stavu veci v správnom konaní. Predpokladom je, aby si konajúci správny orgán tieto informácie žiadal a súčasne konkretizoval predmet a rozsah žiadaných informácií. Podmienkou však je, že predmetom žiadosti môžu byť len informácie, ktoré majú význam pre konkrétne konanie a rozhodnutie. Preto sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že skutočnosť, že žalobcovia žalovanému nepredložili vyhlásenie správcu bytového domu, že vlastník bytu nemá žiadne nedoplatky na úhradách za plnenia spojené s užívaním bytu a na tvorbe fondu prevádzky údržby a opráv, nie je dôvodom pre zastavenie katastrálneho konania. Naopak žalovaný mal postupom v zmysle § 32 ods. 3 správneho poriadku uvedené vyhlásenie žiadať od správcu sám.

Za správny považuje aj záver súdu prvého stupňa, ktorý požiadavku správneho orgánu, aby účastníci kúpnej zmluvy zosúladiť nadobúdanie vlastníckeho práva kupujúcimi do režimu BSM aj v samotnej kúpnej zmluve, v ktorej kupujúci prejavujú vôľu nadobudnúť byt do podielového spoluvlastníctva, označil za nezrozumiteľnú, z ktorej nie je zrejmé, akým spôsobom mali účastníci namietaný rozpor odstrániť. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 1/2002 zo dňa 26. septembra 2002 (*mutatis mutandis*), v ktorom bolo konštatované, že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Výklad a používanie § 43 ods. 1 a 2 O.s.p. musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Výkladom a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu.

Rovnako tak za nedôvodnú pokladá odvoláciu námietku, spočívajúcu v tvrdení o porušení zásady plnej jurisdikcie, nakoľko v konaní krajského súdu nedošlo k porušeniu tejto zásady vyplývajúcej z § 250i ods. 2 O.s.p. Podľa citovaného ustanovenia, ak správny orgán rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Uplatnenie plnej jurisdikcie súdom v súdnom preskúmaní konaní nemusí v každom prípade viesť k samostatnému vykonaniu dôkazov zo strany súdu; súdu je umožnené samostatne vyhodnotiť skutkový stav na základe dôkazov, ktoré vykonal správny orgán (pretože ich súd považuje za dostatočné a v súdnom konaní by došlo k duplicitnému dokazovaniu). K opätovnému vykonaniu dôkazov môže súd pristúpiť až v prípade nejasností, nezrozumiteľností týchto dôkazov (vykonaných správnym orgánom), prípadne môže vykonať aj ďalšie dôkazy nevykonané správnym orgánom, čo však v predmetnej právnej veci nebolo nevyhnutné, nakoľko súd prvého stupňa ako aj odvolací súd dospeli k záveru o potrebe zrušiť preskúmané rozhodnutie, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, nakoľko tieto vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na margo veci odvolací súd poznamenáva, že pri dokazovaní podľa § 250i ods. 2 O.s.p. nemôže ísť o doplnenie

dokazovania v zásadnom smere (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽ-o-KS/56/2006 z 18. apríla 2007 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod č. 27/2008). Je potrebné zdôrazniť, že ani v prípadoch plnej jurisdikcie by súd nemal na seba preberať právomoc a zodpovednosť orgánu verejnej správy na konanie a rozhodnutie vo veci.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., keď sa stotožnil s jeho dôvodmi ako i právnym posúdením veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešným žalobcom 1. a 2. priznal náhradu trov konania podľa vyčíslenia ich právneho zástupcu vo výške 165,84 €, ktoré pozostáva z:

- náhrady trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby;
- písomné podanie na súd vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 24.01.2014 > 130,16 €,
- režijného paušálu za 1 úkon právnej služby > 8,04 €.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom priznanú náhradu trov konania na účet advokáta, ktorý žalobcov v konaní zastupoval (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

S účinnosťou od 01. októbra 2013 boli v zmysle § 8 písm. e/ zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov zrušené správy katastra a podľa § 9 ods. 4 cit. zákona ich pôsobnosť ustanovená osobitnými predpismi prechádza na okresný úrad. Do postavenia Správy katastra Banská Bystrica tak nastúpil z titulu zákonných zmien Okresný úrad Banská Bystrica. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán, ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.